

TELEGRAFUL ROMÂN.

Apare Marțea, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL.

Pentru Sibiu pe an 14 C., 6 luni 7 C., 3 luni 3 C. 50 fl.
Pentru monarhie pe an 16 C., 6 luni 8 C., 3 luni 4 C.
Pentru străinătate pe an 24 C., 6 luni 12 C., 3 luni 6 C.

Abonamentele și inserțiunile

să se adreseze Administrației tipografiei arhidiecezane, Sibiu, str. măcelarilor 45.

Correspondențele

să se adreseze Redacției „Telegrafului Român”, strada măcelarilor nr. 45.
Epistole nefrancate se refuză. Articoli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE.

Pentru odată 14 fl., — de donăori 24 fl., — de trei ori 30 fl.
rândul cu litere garmond.

In jurul pluralității.

Sibiu, 16 Octomvrie n.

Ziare maghiare din capitală, care pretend a fi bine informate în chestiile politice dela noi, susțin, ca proiectul de lege despre reformele electorale încă nici acum nu a primit necesara sancționare prealabilă, că ministrul nostru de interne tot mai lucră și mai schimbă câte ceva în textul proiectului, și că necontenit face socoteli și combinațiuni, pentruca se vadă, că în urma schimbărilor, poatecă cerute, cum iase oare votul universal, mai favorabil ori mai nefavorabil pentru interesele specifice maghiare, decum fusese el conceput dintr-un început?

Cumcă așa e, ori nu e așa, noi nu putem se știm. Știm însă, că ministrul de interne a promis, că pe la finea lui Octomvrie va depune pe biroul camerei proiectul de lege, și că finea lui Octomvrie nu mai e departe. Să așibilitatea se-i cunoaștem bine cuprinsul, și atunci ne vom pronunța în mod amănunțit asupra lui. Aceasta însă nu ne împedecă se nu spunem ce se vorbește în jurul ideii fundamentale pe care e clădit proiectul de lege al domnului ministru de interne, în jurul pluralității.

Un ziar bine informat dela Viena („Reichsport“) face destăinuirea într-un număr mai recent, că ministrul de interne Andrassy voia se pună pedeci anexării Bosniei și Herțegovinei la monarhia noastră, și se făcă pendentă acceptarea anexării din partea guvernului unguresc dela acceptarea din partea Coroanei a votului plural la alegerile pentru parlament, dar a fost majorizat în consiliul de ministri și a ramas singur cu dorințele sale. Mai cu tărie ar

fi fost combătut ministrul Andrassy din partea ministrului de culte Apponyi, care a susținut, cu multă dreptate de altcum, că anexarea e o chestie de o natură, reforma electorală o chestie de altă natură, nu pot se fie deci aduse în legătură una cu alta.

O altă destăinuire, pe care o face tot ziarul numit, este aceea, că domnul ministru Kossuth chiamă la sine tot câte treizeci de deputați din partea independentist, nu pentru a-i pune în curent cu cuprinsul noului proiect de lege despre reformele electorale, care încă nici nu e gata, ci pentru a le cere subscrierile pe o declarațiune, în care să spune, că majoritatea covârșitoare a dietei maghiare dorește pluralitatea. Declarațiunea aceea va fi prezentată apoi Monarhului, la ocaziune binevenită, pentru a-l îndupleca să accepte și Maiestatea Sa — pluralitatea.

Din toate acestea ar resulta, că pluralitatea nu e plăcută Coroanei, și că prin urmare din motivul acesta proiectul de lege al contelui Andrassy încă nu a primit sancționarea prealabilă a Maiestății Sale.

De altcum pluralitatea e combătută din toate părțile, ca un lucru care nu se potrivește cu ideile înaintate de astăzi în privința egalității de drept. Precum la război nu trimite cel avut, ori cel inteligent, două, sau trei persoane, ca să lupte pentru patria și patrie, ci numai una, persoana proprie, întocmai ca săracul și analfabetul, — așa nu se cuvine se aibă nici mai mare drept la alegere, mai multe voturi, decât săracul și analfabetul, pentruca pentru patrie își fac datorința în mod egal tot, trebuie deci ca și la drepturi tot egali se fie toți.

E de remarcat apoi părerea domnului Dr. Lueger, primarul Vie-

nei, exprimată în privința aceasta în fața unui ziarist, și care, după ziarul „Deutsches Volksblatt“ ar fi următoarea: „... Eu am fost totdeauna de părerea, că atât pentru monarhia întreagă, cât și pentru dinastie, și în cele din urmă chiar și pentru Ungaria, scăpare este numai în introducerea votului universal, fără restrângere. M'am aflat totdeauna pe punctul de vedere, că îmbrățișarea clicei dominante iudeo-maghiare, sub care are se vedea, atât armata, cât și alți factori însemnați și interese de viață ale monarhiei, numai prin o estindere egală a drepturilor cetățenești asupra tuturor locuitorilor din Ungaria poate se fie sdorbită. Nu înțeleg de ce într'un stat de drept Maghiar de se enr'plu se numere atâta cât 3, 5, ori 10 Germani, Români sau Slovaci? Și apoi de ce se mai fie favorizați Maghiarii pe deasupra și prin împărțirea nouă a cercurilor electorale? În viața de stat ieșiți ei poziția, care le compete în rapoartă cu populația lor culturală, spirituală și economică. Ce se atinge de acordarea sancțiunii prealabile pe seama reformelor electorale, eu cred, că încă nu s'a întâmplat din partea Maiestății Sale, și sper chiar, în interesul dinastiei, că o astfel de caricatură a unei legi electorale, cum e proiectul contelui Andrassy, nici nu va primi sancționarea prealabilă. O astfel de lege electorală ar fi egală cu renunțarea dela prerogativele pe cari le are Coroana și cari îi compet“.

Sigur, că nu ne-ar supăra de loc, dacă s'ar adevăra, că de fapt, Coroana nu a dat, și nu va da sancționare prealabilă proiectului de lege al contelui Andrassy, din cauza pluralității, pentruca cu dreptate la nici un cas nu e, ca un cetățean se aibă mai multe și mai mari drepturi decât celalalt. La fel suntem, unul

ca și altul, eșiți din același pământ, și meniți se mergem în același pământ, deci egali se fim toți și la drepturi.

Personal. În urma invitației primite dela ministrul de culte și instrucțiune publică, contele Apponyi, Preacuvioșia Sa, părintele Arhimandrit și vicariu episcopesc Filaret Musta a plecat Mercuri din Caransebeș la Budapesta, unde a avut eri, Joi, o lungă întrevedere cu ministrul de culte. Audiența aceasta e adusă în legătură cu apropiata întărire a Preacuvioșiei Sale de episcop al diecezei Caransebeș.

Regele Bulgariei acasă.

Precum nu se atinge nime de anexarea Bosniei și Herțegovinei la monarhia noastră, așa nu se atinge nime nici de independența Bulgariei și de creșterea ei de regat. Lucruri împlinite sunt amândouă, pe cari congresul puterilor europene, dacă ar fi să se întrunească (și se spune, că ar fi Rusia și Anglia s'ar fi stabilit înțelegerea, ca să fie convocat) nu are decât să le iee la cunoștință și să astupe gura micilor nemulțămîți cu câte ceva.

În ziua decretării independenței Bulgariei sosise principele acur țarului Ferdinand, în țară, dar nu a mers la Sofia, capitala țării sale, ci la Târnova, unde a fost proclamată independența și țării, iar de aci a mers prin alte orașe ale regatului său, astfel, că în Sofia și-a făcut intrarea abia Luni. A fost însă o intrare cu adevărat triumfală.

Orașul întreg, dar mai cu seamă străzile pe unde a trecut cortegiul regal, au fost splendid decorate, cu mii și mii de drapele, covoare și ghirlande de verdețea. La intrarea parcului principelui Boris, lângă podul vulturilor, se găsea un arc de triumf, reprezentând poarta vechei fortărețe din Sofia. Pe o parte a arcului de triumf inscripțiunea: „Înainte, țarul nostru, poporul este cu tine“. În mijlocul arcului de triumf o mare coroană regală aurită, apoi patru pajure, relevând datele cele mai de seamă ale istoriei Bulgarilor: 1870, marea independență religioasă, 1878, războiul ruso-turc, 1885, unirea celor două Bulgarii și 1908, independența, — iar în dosul arcului de triumf se vedea podul vulturilor și la intrarea sa niște mari co-

FOIȘOARĂ.

Un document istoric.

Legea electorală fostă dela 1848, adusă dela Ungaria, a fost cea ce poate de liberă. S'a dat drept de alegere tuturor proprietarilor de pământ, cu cel puțin un sfer de sesiune, ceesece corăspundea aproape votului universal de astăzi, pentruca pe atunci foarte puțini erau locuitorii în comunele rurale, cari aveau mai puțin de un sfer de sesiune în stăpânirea lor. Împărțirea cercurilor electorale încă se făcuse fără nici un gând ascuns, cu privire la naționalitățile nemaghiare. Cu toate acestea, nici la anul 1861, și nici la 1865, nu am putut trimite din Ungaria propriu zisă numărul de deputați la dieta țării corăspunzător forțelor numerice de cari dispunea și pe atunci poporul român din patria aceasta.

Motivul? Lipsa de popolență, lipsa de conștiință națională la poporul de rând, și mai ales lipsa de organizare. Nici la anul 1861, și nici la 1865, nu s'a făcut nici o organizare sistematică a partidului național român în Ungaria, ci candidarea și alegerea de deputați naționaliști a fost lăsată în voia întâmplării. Ba nu; în grija unor singuratici înflăcărați naționaliști de pe atunci, cari din îndemnul lor propriu, pe socoteala și cu cheltuiala proprie, au căutat să deștepte sentimentul național, acolo, unde el se afla în amorfie.

Unul dintre acești deșteptători ai

neamului a fost *Vincentiu Babeș*, distinsul fiu al neamului nostru, mort nu de mult, care învățând glasul vremii, a adresat tuturor preoților, învățătorilor și alor fruntași români dela sate, pe cari îi aveau pe atunci, la 1/13 Octomvrie 1865, un calduros apel în chestia alegerilor de deputați ce erau să se facă la pește mult pentru dieta ungărească din Pesta, punându-le tuturor la inimă, să stărne din toate puterile, ca în cerul lor electoral să fie candidat și ales un Român, și încă un bun Român.

Interesanta scrisoare litografiată și datată din Buda, unde locuia Babeș, e de cuprinsul următor:

„P. T. Domnule! Un principe ilustru, amic zelos al naționalităților, la o ocaziune solemnă, nu de mult celebrată, adresă popoarelor apăsate următoarea sentință: „Pentru ca un popor să fie demn de a forma o naționalitate, e neîncunjurat de lipsă, ca el însuși să și-o eluște și consolideze, prin virtuți și sacrificii.“

Întreaga istorie a trecutului ne arată adevărul acestei sentințe. Decând a făcut Dumnezeu lumea, nici odată nu a ajuns neamul omenească la vre-un bine, la vre-o stare fericită, fără mari virtuți și sacrificii. Numai cu multe și mari sacrificii a scăpat poporul lui Israel, sub Moise profetul, din servitutea Egiptului și a intrat mai târziu în Canaan, pământul cel binecuvântat. Numai cu multe și mari virtuți și sacrificii au urzit strămoșii noștri, o mână de oameni, cu Romul în frunte, cetatea și împărăția Romei, odineoară domniitorii lumii. Numai prin multe și mari virtuți și sacrificii a răscumpărat Mântui-

torul lumea, și tot numai așa s'a lătit și învățătura lui, adevărată creștinătatea peste întreg pământul. Numai prin multe și mari virtuți și sacrificii se întemeiază și se susțin și se înalță tronuri glorioase, patrie liberă, naționalitate liberă, se câștigă renume și drepturi istorice, pentru popoare tot așa ca și pentru indivizi și familii.

Va să zică, virtuțile și sacrificiile formează prințul pentru care împătă cel din ceru, domnul domnilor se împărțel în păraților, dă fiilor săi celor demni, popoarelor sale celor brave, tot binele de care însătoșează și se bucură inima omenească cea nestrucată.

Domniei tale, domnul meu, socot că nu am lipsă ați esplica, în ce se cuprinde ael preț, și oă ce se înțelege prin virtute și sacrificii? Domnia ta de bună seamă, ca oricare Român luminat, vei ști ceva despre viața, ostănelele, luptele și suferințele unui Cichindeal, Iorgoviciu, Nicoară, Bârnuțiu, și alții. Icoana vieții lor e pentru noi cea mai adevărată icoană a virtuților și a sacrificiilor.

Cristos mântuitorul a învățat așa, că cei ce vreau să servească lui Dumnezeu, adevăta, cei ce vreau să să lupte pentru dreptate, aceia au să se lapede de sine, adevăta de toate interesele egoistice și particulare, să iee creștea asupra lor și să meargă după dănsul. Adevăta, să se facă martiri după adevăr și dreptate, pentru luminarea și eliberarea celor apăsăți și asupriți.

Acestei sfinte învățături urmară apostolii și miile de bărbați ai bisericii,

pe cari astăzi îi numărăm și venerăm între sfinți.

Așa s'a întemeiat și lătit legea cea sftă!

Tot acelei învățături a urmat și Cichindeal, Iorgoviciu, Nicoară și Bârnuțiu, și toți ceialalți mulți martiri ai nostru, și tot numai în acest chip se va putea emanciparea, întemeia și desvolta și naționalitatea noastră română, cea astăzi în acest pământ străvechiu al nostru cu totul încă epăsată și ignorată. E o cauză, această emancipare, pentru noi, după firea ei, fiindcă ne condiționează existența publică, nu mai puțin sfântă și momentuoasă, ba doară chiar mai mult decât însăși creștinătatea, căci pentru un neam, care nu există, ori e căru existentă și drepturi omenești se deneagă, ce folos are creștinătatea? Ce ajutoră învățăturile sfinte pentru o turmă de vite?!

Spre scopul emancipării și întemeierii naționalității noastre, mai înainte de toate se recere dezvoltarea moralității, sau a puterii morale de înălțare și înălțurării poporului, căci aceasta e trupina, din care cresc și înfloresc virtuțile, cari apoi produc sacrificii și martiri.

Un popor, ca și un om, care nu are moralitate sau putere morală, nu poate să aibă viitor, pentruca în el nu este simțul de demnitate omenească, ci numai viață animalică, chiar dacă ar fi îmbrăcat tot în aur și mătăsa, pentruca numai morala, simțul și prețul umanității, sau demnitatea omenești, deosebește pe om de vită. Numai acestea îl ridică și îl apropie de Dumnezeu!.. (Va urma.)

